

Nadere bepalingen omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen.

(Memorie van Toelichting.)

van toepassing op alle fabrikanten, die dit blijkens eene bij den betrokken ontvanger der accijnsen in te leveren schriftelijke verklaring verlangen.

Art. 4.

Overtreding van hetgeen door Ons krachtens art. 1 of 2 wordt voorgeschreven, wordt gestraft met eene boete van *vijftig tot vier honderd gulden*.

Het maximum dezer boete wordt steeds toegepast, wanneer de overtreding ontduiking van den accijns ten gevolge heeft gehad of bij ongestoorden voortgang had kunnen hebben.

Art. 5.

Deze wet wordt vóór den 31sten December 1870 aan eene herziening onderworpen.

Lasten en bevelen, enz.

[3]

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Onder den naam van »Nederlandsche Beijersche-bierbrouwerij» is te Amsterdam eene fabriek tot stand gebragt, geheel en al ingerigt om op Beijersche manier te brouwen, en wel op zeer groote schaal. De wijze van werken, die men in deze fabriek volgt, is in meer dan één opzigt niet overeen te brengen met de wettelijke bepalingen omtrent den bieraccijns. Zoo wordt bijv. bij de Beijersche wijze van werken niet, zoo als bij die hier te lande in den regel gebruikelijk, enkel het afreksel van het moutmeel op den ketel gebragt, maar het aangemengde moutmeel zelf daarin bij gedeelten herhaaldelijk gekookt, ten einde daarna weder bij het overige beslag in de roerkuip terug te keeren. Volgens de letter van art. 16 der wet van 5 Augustus 1822 (*Staatsblad* n. 32) zou dit slechts kunnen geschieden met verhooging van den aanslag. Ook de bepalingen der artt. 2, 13 (voor zooveel betreft de tijdsbepalingen omtrent het doen der aangifte tot brouwen en den aanvang en den afloop van sommige werkzaamheden) en 18, 3de zinsnede, der aangehaalde wet kunnen in eene fabriek als de hier bedoelde of in het geheel niet worden in acht genomen, of althans niet zonder den geregelden gang der fabricatie zeer te belemmeren.

Aan die bezwaren is voorloopig te gemoet gekomen door — in navolging van hetgeen vroeger ten beloeve van andere bierbrouwers is geschied — bij administrative beschikking eenige uitzonderingen op de bedoelde voorschriften en formaliteiten toe te staan. Maar er doet zich hier eene grootere moeilijkheid voor, waarin bij geene dergelijke beschikking is te voorzien, deze namelijk, dat de grondslag der accijnsheffing het berekenen van den aanslag naar de inhoudsruimte van de roerkuip (art. 1 der wet van 15 Mei 1859, *Staatsblad* n. 38, in verband met art. 1 der voornoemde wet van 2 Augustus 1822) voor de hier bedoelde onderneming in vergelijking met de gewone brouwerijen zeer bezwarend is.

De wijze van werken, voor welke de onderwerpelijke brouwerij geheel is ingerigt, brengt mede dat men veel minder moutmeel per vat inhoudsruimte der roerkuip verwerkt, dan in andere brouwerijen. Zelfs zal — dus beweert men — om in allen deele getruwd de methode te volgen, waardoor men zich voorstelt bier te vervaardigen, volkomen gelijk aan het echte Beijersche, slechts plus minus 12½ pond moutmeel per vat inhoudsruimte der roerkuip moeten worden gebruikt, in plaats van 25—3 pond of meer, zoo als bij de gewone wijze van brouwen plaats heeft; ten gevolge waarvan ieder brouwsel natuurlijk eene evenredig mindere hoeveelheid bier zal uitleveren. Moet mitsdien de berekening van den aanslag naar de inhoudsruimte der roerkuip ook ten aanzien dier onderneming worden gevolgd, dan zou deze genoodzaakt worden voor haar fabricaat ruim dubbel zooveel accijns te betalen als de gewone brouwers

De ondergeteekende heeft gemeend zijne medewerking niet te mogen onthouden aan eene onderneming, wier welslagen niet alleen rechtstreeks en in hooge mate bevorderlijk kan zijn voor de ontwikkeling van een echt nationalen tak van nijverheid,

maar middellijk en in meer dan een opzigt zelfs voor het algemeen belang. Daartoe bestond te minder grond, daar de verlangde faciliteiten voldoende zijn overeen te brengen met eene behoorlijke verzekering van den accijns, en er ook voor zich zelf geen bezwaar bestaat om den aanslag te doen plaats hebben naar de werkelijk te gebruiken hoeveelheid moutmeel, in plaats van naar de inhoudsruimte der roerkuip.

Intusschen, ofschoon de belemmering, welke de Nederlandsche Beijersche-bierbrouwerij ondervindt, aanleidende oorzaak is geweest tot de indiening dezer wetsvoordragt, zijn het niet deze bezwaren alleen, welke de Regering door die voordragt wenschte op te heffen. Verschillende andere bierbrouwers die verbeteringen wenschten in te voeren, hetzij in hunne werktuigen, hetzij in hunne wijze van brouwen, zijn daarin op de bepalingen der wet van 1822 gestuit.

Van daar de algemeene strekking der voorgestelde bepalingen, waardoor de controle op het meel en de voordeelen voor den fabrikant daaraan verbonden zullen worden uitgestrekt tot alle brouwers, die daartoe het verlangen te kennen geven. Ook buiten de reeds genoemde bepalingen der wet van 1822 behelst voorts die wet meer dan één voorschrift, welks naleving gebieden is met de tegenwoordige ontwikkeling der nijverheid niet overeen te stemmen, en waarvan zonder gevaar voor de schatkist, onder de noodige waarborgen tegen misbruik, afwijkingen kunnen worden toegestaan. In verschillende gevallen heeft dit dan ook reeds bij administrativen maatregel moeten geschieden, hoewel de wet daartoe, strikt genomen, aan het bestuur der belastingen geene bevoegdheid verleent.

Door de aanneming van art. 2 van bijgaand ontwerp zal het mogelijk worden, niet alleen om de hier bedoelde afwijkingen op wettigen grondslag en wel bij algemeenen maatregel van inwendig bestuur te regelen, maar in het algemeen om de bepalingen omtrent de heffing van den onderwerpelijsen accijns met de voordeelen der industrie gelijken tred te doen houden, wel te verstaan voor zoover de verzekering der belasting dit veroorlooft, en altijd in der voege, dat het bedrag daarvan en de grondslagen van heffing, bij de wet vastgesteld, onaangeroerd blijven.

Volgens het bepaalde bij art. 3 van het ontwerp zullen overigens de betrokken fabrikanten nimmer verplicht kunnen worden om de bepalingen te volgen, krachtens dat ontwerp door den Koning vast te stellen, maar zal dit van hunne eigene vrije verkiezing afhangen, zoodat die bepalingen altijd subsidiair blijven aan de bestaande wet.

Art. 1. Het cijfer van vier cent per pond te verbruiken moutmeel is zoodanig genomen, dat de brouwers, die naar dien maatstaf worden aangeslagen, in geen geval minder worden belast dan de meesten van hen die op de gewone wijs werken, en aangeslagen worden naar de belastbare ruimte der roerkuip.

Art. 4. De strafbepaling der wet van 6 Maart 1818 (*Staatsblad* n. 12) is te zwak voorgekomen tegenover bedriegelijke handelingen, waarmede dikwijls een zeer belangrijk bedrag van accijns gemoed kan zijn. Met het oog hierop wordt eene bepaling voorgesteld, overeenkomende met art. 135, §§ 2 en 3, der wet van 20 Junij 1862 (*Staatsblad* n. 62).

Art. 5. Volgens de bepaling van dit artikel zal de vraag, of nieuwe regeling bij de wet der voorschriften omtrent de fabricatie en der formaliteiten tot verzekering van den accijns al dan niet wenschelijk is, later moeten worden overwogen, en zullen die bepalingen en formaliteiten zelve, zoo noodig, definitief kunnen worden vastgesteld zoodra de administratie voldoende ervaring zal hebben opgedaan omtrent de nieuwe werktuigen en procédés, die in den laatsten tijd ook hier te lande meer en meer ingang trachten te vinden.

De Minister van Financien,

R. J. SCHIMMELPENNINCK.